

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN
- DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN -

— OPGERICHT IN 1896. —

Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden.

Apostel Johannes.

15 Febr. 1914.

No. 4

19e Jaargang.

DE GELIJKENIS VAN DE DEFECTE BATTERIJ.

Een Laboratorium-voorval.

door

James E. Talmage, van den Raad der Twaalven.

In den loop van zekere laboratorische onderzoekingen had ik een belangrijke electriche stroom noodig van overwegenswaardige sterkte. Mijn assistent maakte een Voltische batterij gereed, bestaande uit een twaalfstal cellen van het enkelvoudige type. Hij volgde het gewone proces, maar, zooals ik later ontdekte, schonk hij onvoldoende aandacht aan de onderdeelen, — die schijnbare kleinigheden — wat juist de algeheele volkomenheid alsdan tegenhoudt.

Elke cel bestond uit een cilindervormige flesch of kruik, een koolzuurhoudende vloeistof bevattende, waarin een paar platen waren ondergedompeld, één namelijk van houtskool, en de andere van zink. De cellen waren in series onderling verbonden, zoodat de sterkte van de batterij de som was van de kracht ontwikkeld door de twaalf afzonderlijke eenheden. De werkende capaciteit, of de waardevolle en bruikbare sterkte was de totale kracht ontwikkeld, verminderd met den weerstand door de cellen zelve veroorzaakt. De toestand is vergelijkbaar met het afzonderlijke inkomen in het geval van een enkelvoudig persoon, en van een gezelschap; — het gezamentlijke inkomen omvat alle ontvangsten, waaruit eerst de onkosten dienen te worden bestreden alvorens het netto inkomen of het daadwerkelijke profijt vast kan worden gesteld. Of met een ander voorbeeld, de toestand door deze batterij voorgesteld was gelijk aan die van een werktuigkundige machine, waarvan de waarde hebbende capaciteit gelijk staat aan de totale kracht ontwikkeld, na aftrek van de verbruikte energie ontstaan door wrijving en alle andere verliezen die een gevolg zijn van onvolkomene werking.

In het gedrag van de batterij was ik teleurgesteld; haar werkend voortbrengingsvermogen was ver beneden datgene wat behoorde

te worden voortgebracht onder normale omstandigheden door twaalf zulke eenheden. Een voorloopige inspectie toonde aan dat niet alle cellen gelijk werkten; sommigen hunner spreidden een intensieve werkzaamheid ten toon, en, in alle de zoodanigen was de vloeistof die ze bevatten gelijk kokend water borrelende, tengevolge van het ontsnappen van vrijgeworden gassen. De flesch was één tooneel van kracht en furie; en toch, van zoodanig een cel vloeide een stroom zoo zwak dat die slechts met moeite waarneembaar was.

De ontwikkelde kracht in deze bruisende en schuimende cellen was, in één woord, geheel en al opgebruikt om hun eigen innerlijke tegenstand te overwinnen, zonder dat er voor uitwendigen dienst eenige kracht overbleef. Andere cellen vond ik bijna geheel bewegeloos — met geen waarneembare werking in zich, en van de zoodanigen ging natuurlijk in 't geheel geen stroom uit; deze cellen waren in werkelijkheid dood. Weer anderen werkten rustig, met weinig meer zichtbaar bewijs van arbeid dan de gewone en geregelde ontsnapping van de gasbobbels; niettegenstaande dat echter ging van de kalmewerkzaamheid van dezen eene kracht uit voldoende om van vasteland tot vasteland eene boodschap over te brengen beneden duizenden mijlen van oceaans-rumoer. Door de vloeistof in sommige van de flesschen te verdunnen en in anderen te versterken, door enkele weinige kleine zinkplaten die bedorven waren geworden door anderen en beteren te vervangen, alsmede door andere wijzigende terechtbrengingen, slaagde ik er in de verkwiste energie van de abnormaal werkzaam zijnde cellen te weerhouden, en de arbeidzaamheid der slapenden op te wekken. De batterij werd in eene meer harmonieuze samenwerking gebracht — evenals de weerspannige leden van een zesvoudig span paarden gekalmeerd kunnen worden tot regelmatige werkzaamheid, en de onwilligen aangespoord, en allen tot vereenigd samenwerken kunnen worden gebracht.

Hoe ook echter, nadat alle dergelijke wijzigingen en verbeteringen waren aangebracht, was toch de batterij nog onvoldoende.

Hare kracht was zwak, onregelmatig, onzeker, en ten eenemale ongeschikt voor de electriche ontleding van het werk wat onderhanden was.

Ten laatste, overtuigd geworden zijnde dat de fout een radicale was, dat het een of andere gebrek aanwezig was wat geen gewoon proces van reparatie in orde kon brengen, nam ik de batterij terzijde en onderwierp haar, en elke cel afzonderlijk, aan een scherp onderzoek. De een na den ander passeerde de proef, en bewees zichzelf, in zooverre als kon worden nagegaan, in volmaakt toestand te zijn, totdat acht stuks alzoo de rij hadden gepasseerd; de negende bleek eene ernstige fout te hebben. Deze cel werd terzijde gezet, en de overblijvende drie nog getoetst; allen van dezen waren eveneens goed. Duidelijk dus was de onvolkomenheid der batterij het gevolg van deze eenheid, nummer negen; en deze,

zooals ik mij herinnerde, was een der slechtsten geweest onder de abnormaal werkende cellen. De elf goede eenheden werden tezamen verbonden; en van de aldus samengestelde batterij ging een stroom uit meer dan voldoende voor mijn doel, en in staat om een electrischen ontvanger aan de andere zij van den wereldbol in werking te stellen, of aldaar eene ontploffing te doen ontstaan.

Bij de eerste gelegenheid die zich voordeed schonk ik wat nadere aandacht aan de uitgeschakelde eenheid. Ik ondervond een weinig moeite in het bepalen van de oorzaak van het niet willen werken ervan. De cel bevond zich in een soort van kortsluiting. Ze had zich zelve bedorven. Door haar onnatuurlijke hevigheid van werking, als een gevolg van haar schuimen en bruisen, had de koolstof het isolément van sommige gedeelten verwoest; en de stroom, die ten dienste had kunnen worden uitgezonden, was geheel en al opgebruikt in de vernietigende uitbijting in de flesch. De cel had de wet van rechte werkzaamheid overtreden — zij had zich zelve verwoest. In haar defecten toestand was zij niet alleen als werkzame eenheid waardeloos, als een onproductief lid in de gemeenschap der cellen, maar nog minder dan waardeloos was zij door dat zij zich als een schadelijk werkende weerstandskracht plaatste tusschen de werking van de andere, reine, en tot gebruik geschikte eenheden.

Wenscht ge te weten wat ik met de onbruikbare cel deed? Ik vernietigde haar niet, noch wierp ik haar terzijde als aïle herstel onwaardig; er bestond namelijk eene mogelijkheid voor haar herstel om nadien tot op zekere mate gebruikt te kunnen worden. Ik doorzocht haar innerlijke gedeelten, en met mes en vijl verwijderde ik de wegvretende omkorsting. Ik doopte haar in een reinigend bad, en zette haar daarna opnieuw aan, en probeerde haar in daadwerkelijken dienst. Langzamerhand ontwikkelde zij meerdere kracht, totdat zij goed begon te werken — bijna zoo goed als de andere cellen. Tot op dezen dag toe bewaak ik haar met bijzondere omzichtigheid; hoewel ik haar niet zoo goed vertrouw als ik haar vertrouwde alvorens zij zich zelve verontreinigd had.

Ik heb dit kleine voorval met de defecte batterij eene gelijkenis genoemd; de geschiedenis echter is er een van werkelijke gebeurlijkheid. Voor mij is er diepe leering in de voorvallen verhaald. Zelfs op het oogenblik dat ik bezig was, terwijl de handen en het verstand druk waren in het werk wat mijne volle aandacht vroeg, maakte de ondergrond der gedachte — het innerlijke bewustzijn — vergelijking en toepassing.

Hoe gelijk aan deze Voltische cellen zijn wij! Daar zijn menschen die druk zijn en op den voorgrond treden, aanvallend zelfs in hunne abnormale werkzaamheid; evenals booze menschen in hun verlies van zelfbeheersching. En toch wat volbrengen zij met hun overgrootte arbeidskracht? Hunne energie wordt verbruikt in het overkomen van de innerlijke weerstand van hun gebroken zelf. Daar zijn anderen die slechts slapen en droomen; zij zijn traag,

dommelend, en beschouwd van uit het oogpunt van nuttigheid, zijn zij dood.

En nog wederom, daar zijn menschen die werken zóó stil, dat het feit dat zij hard bezig zijn ternauwernood wordt ontdekt; bij het inspinnen zelfs van hun allergrootste krachten is er geen bewijs van lawaaimakende vertooning, of van verloren gaande werkzaamheid; en toch is hun toegewijde ernst zoodang dat zij de gedachten en de pogingen van heel het menschedom beïnvloeden.

Hoe gelijk aan een zondaar was de onreine cel! Hare onbruikbaarheid was het directe gevolg van innerlijke disharmonie, van zelfverwoesting, en zoodanige gebrokenheid als wij in den mensch zonde noemen, wat hoofdzakelijk bestaat in het overtreden der wet. In verband met anderen die rein zijn, bekwaam en gewillig, is de zondaar een struikelblok voor den gang van zaken; de kracht van het geheel wordt verminderd, zoo niet geheel en al tot niet gebracht door een enkele gebroken eenheid.

Zoo ge uwe persoonlijke gebeden de Goddelijke bestemming, waarvoor ze worden opgezonden, wenscht te zien bereiken, zie dan toe dat zij worden overgebracht door een stroom van zuivere ernst en waardigheid, vrij van den tegenstand van onbekeerde zonde. Laat zij die zich vereenigen in den kring van vereenigd gebed er voor zorgen dat elkeen hunner persoonlijk zuiver is, tenzij dan dat de smeeking tot niet wordt gebracht door den tegenstand van een onwaardig lid.

Voor hem die met ernstige bedoeling wil zoeken is er nog andere en diepere beteekenis in de gelijkenis.

AFSCHEIDSGROET.

Naar aanleiding van het feit dat onze tijd zoo beperkt was, was het ons ondoenlijk al de ons bekende heiligen een bezoek te brengen, vandaar dat het ons goed dacht een paar woorden als vaarwel-groet te zenden.

De verlangens van ons hart zijn dat de leden altoos gezegend mogen wezen en de onderwijzingen na mogen leven die zij hebben geleerd, omreden we zeker weten dat het de weg is om het eeuwige leven te verkrijgen. U allen verder succes, voorspoed en geluk wenshende, alsmede deugd om standvastig te kunnen blijven tot het einde, verblijven wij gaarne uwe broederen:

Paul Ellis.
John W. Jones.
Frank F. Pyott.
J. I. Sanders.

ZONDE.

In het vierde vers van het derde hoofdstuk van den eersten algemeenen zendbrief van den apostel Johannes, zegt hij: „Zonde is de overtreding der wet.” In de oorspronkelijke taal van de verslagen des Bijbels komen vele woorden voor, voor den zin waarvan onze eenvoudige term „zonde” is gebruikt. Weliswaar worden in deze gevallen niet altijd overtredingen tegen de Goddelijke wet te kennen gegeven, maar steeds toch bevatten zij het algemeene idee van tegenstand tegen de Goddelijke voorschriften.

Dewijl nu God de belichaming is van reinheid en volmaking, is dergelijke oppositie in tegenstrijd komen met de beginselen van vooruitgang en eene aanneming van handelingen die tot verlaging en ontaarding leiden. We weten dat het grootste idee van het evangelie altoos blijft, het plan te zijn door God gemaakt om Zijne kinderen Hem zelve gelijk te maken. Hiervoor is het noodig dat van Zijne tegenwoordigheid voorschriften worden uitgevaardigd zich uitstrekkende over zaken die tot dusver toe aan de kinderen op aarde nog niet bekend waren, maar waardoor ze vooruit kunnen gaan. Worden nu zulke voorschriften overtreden of tegengewerkt, dan noemen wij dat met eene enkele aanduiding, zonde.

We zouden de zonde kunnen verdeelen in twee hoofdgroepen, namelijk die van daadwerkelijke tegenstand tegen het Goddelijk gebod, en die van nalatigheid om gehoorzaamheid er aan te bewijzen. Het spreekt van zelve dat, ofschoon het laatste evengoed gerangschikt dient te worden onder de rubriek van oppositie tegen het hemelsch bevel, toch de eerstgenoemde soort de zwaarste is. De zonde is geen natuurlijk product van eigen bodem, maar werd door den aartsvijand Satan, der wereld binnengebracht. Daartegenover staat weer dat dat binnenbrengen met de Goddelijke goedkeuring geschiedde, opdat het menschedom, er mede in aanraking komende, het onderscheid tusschen goed en kwaad, maar bovenal de gevolgen die daaruit noodwendig moesten voortvloeien, zoude leeren kennen.

Verder kan de zonde nog op tweeërlei wijze worden bedreven. In de eerste plaats natuurlijk moedwillig. Wordt de zonde op die wijze gedaan dan ligt de veronderstelling ten grondslag dat de zondaar bekend is geweest met de voorschriften waartegen hij overtrad. Dezulken zullen geene verontschuldiging bij kunnen brengen wanneer de tijd komt dat de straf voor hunne overtreding daar is. Wel zal de straf, die voor een groot gedeelte bestaan zal in het persoonlijk bewustzijn verkeerd te hebben gehandeld, en de rechtvaardigheid ervan inziende om nu ook de gevolgen te moeten dragen, voor elkeen, zelfs voor dezelfde zonden, niet even zwaar zijn. Immers toch, de omstandigheden die in dit leven eene zoo groote rol spelen, houden ook verband met de nalatigheden ten opzichte der Goddelijke geboden. Voor ons is het niet doenlijk elk geval ten opzichte daarvan uiteen te zetten,

en tevens niet om te kunnen bepalen welke straf, of wel geen straf, zal moeten worden toegepast voor het een of andere feit in oppositie tegen de Goddelijke voorschriften bedreven of nagelaten, omreden wij de omstandigheden niet kennen. Ons geloof echter in een alwijs en alwetend Vader waarborgt ons een zuiver rechtvaardige gedragslijn van Hem jegens hen die Zijne geboden niet nakwamen, en in ons dient altoos het besef helder en klaar te blijven dat God niet straft voor Zijn genoeg, of uit zucht naar wedervergelding, maar dat Hij het doen ondervinden van de nadeelen, berokkend wegens den tegenstand hetzij dan positief of negatief, tegen Zijne voorschriften, altijd een uitvloeisel doet blijven van Zijn liefhebbend Vaderhart, wat steeds het welzijn van Zijne kinderen op het oog blijft houden, ook zelfs van hen die zich moedwillig van Zijne wegen hebben afgekeerd.

Wij hebben uit het bovenstaande gezien dat, om zonde te bedrijven er in de eerste plaats eene wet moet zijn. De profeet Nephi, sprekende tegen de aloude inwoners van het westelijke vasteland, onderwees hen de volgende leerstelling: „Waar geene wet gegeven is, daar is geen straf; en waar geen straf is, daar is geene verdienenis.” Volkomen hiermede instemmend zegt de apostel Paulus: „Want zooveel als er onder de wet gezondigd hebben zullen door de wet geoordeeld worden.” Oppervlakkig beschouwd zouden wij dus tot de conclusie moeten komen dat alleen zij kunnen zondigen die de wet van God hebben gekend, en dat allen die van God geene geboden hebben ontvangen, vrij van zonde bleven. Niet alleen is dat zoo wanneer wij het oppervlakkig beschouwen, maar de zaak bezien zooals zij waarlijk behoort bezien te worden, blijft dat evenzoo. Alleen hebben wij hierbij in aanmerking te nemen dat de wet van God niet enkel geschreven is in datgene wat wij gewend zijn het woord van God te noemen, voor de Christenen in het algemeen den Bijbel, voor de Joden het Oude Testament, en voor ons als Heiligen der Laatste Dagen de vier boeken die door ons als Standaardwerken worden erkend. Gods wet is aan elkeen op de wereld, die tot onderscheid van jaren is gekomen en die in staat is een oordeel te vellen, geschonken. Wel niet aan allen in dezelfde mate en met dezelfde duidelijkheid, en met eene even groote belangrijkheid der geboden, maar toch is aan allen eene wet gegeven als levensregel en als standaard. We lezen zelfs van de heidenen, die de wet niet hebben, dat wil zeggen, of liever, dat wilde zeggen in de dagen dat deze woorden geschreven zijn geworden, de wet van Israël, en later door Christus nauwer omlijnd,— dat zij zichzelf eene wet hebben, de wet namelijk van hun geweten, die hen bij hunne verschillende daden beschuldigt, of verontschuldigt. Alleen zij die niet in staat zijn eene wet of levensregel te vatten, vallen niet onder deze termen. Dat zijn in de eerste plaats de kinderen die nog in het geheel niet tot eenig begrip der geboden zijn gekomen, en ten tweede de geestelijk abnormalen, die de waarde van een voorschrift evenmin kunnen vatten of beseffen.

Vandaar dan ook dat er in de belijdenis van de Heiligen der Laatste Dagen geene plaats is voor de veroordeeling van Godswege van een kind. Vandaar het idee onder hen dat Christus meende wat Hij zeide, „verhindert hen niet om tot Mij te komen, want dezulken is het koninkrijk der hemelen.”

Wij hebben zoo straks gezegd dat de straf in overeenstemming zoude zijn met de overtreding. Voorts dat aan elkeen niet dezelfde hoogte van wetten en voorschriften is gegeven. Als een cardinaal punt van het evangelie gelooven wij verder dat het eventueele loon wat gegeven zal worden voor den volharder in de wegen Godes, niet bij allen evengroot zal zijn, maar met de werkelijke verdiensten in overeenstemming zal worden gebracht. Een voorrecht mag het derhalve worden geacht door hen die de hoogste wetten van den Heer hebben ontvangen. Zij toch, hoewel aan de eene zijde onderworpen aan de grootste straf, zijn in de gelegenheid zich ook het grootste loon en de grootste zegeningen te waarborgen. De heidenen bijvoorbeeld, ofschoon ons van hen wordt onderwezen dat zij deel kunnen hebben in de eerste opstanding, zal geene heerlijkheid, grooter dan waarop zij, krachtens de wetten die zij hebben gekend en onderhouden, recht hebben, kunnen worden gegeven. Vanaf die heidenen kunnen wij trapsgewijze opklimmen langs den lijn der volkeren door de verschillende stroomingen van het Budhisme, van het Mohammedanisme, het Jodendom, het Christendom, enz, tot op de belijders van het volle evangelie van den Zoon van God. Aan allen zijn voorschriften gegeven, aan allen de mogelijkheid tot vooruitgang opengesteld. De voorschriften zijn echter niet allen even hoog. Ze vereischen overal niet dezelfde mate van het in toepassing brengen van het elementaire deel van Gods gegevens, de liefde namelijk, maar aan de voorschriften van het eene godsdienststelsel is eerder voldaan dan aan die van het andere. De mogelijkheid tot overtreding is op de eene plaats grooter dan op de andere. Ook echter is het loon wat men zich in het vooruitzicht stelt voor het wel onderhouden, en de in toepassing des levens te brengen wetten, niet even gelijk. De heiden stelt zich voor een leven te mogen leiden straks in de velden van het Walhalla naar de hoogste begrippen van het genot wat hij gekend heeft hier op aarde. De Mohammedaan streeft er naar een burger te mogen worden van het hemelsche Mekka, terwijl de Jood zich tot ideaal heeft gesteld een lid te zijn van het zelfstandige koninkrijk in Palestina, op te richten in het land hunner erve. De onderscheide soorten van Christenen bieden eene variatie aan zoo verscheiden als hunne sectenindeeling zelve is, terwijl de Heiligen der Laatste Dagen zich eenen toekomststaat hebben geidealiseerd, waar een zuiver maatschappelijk leven zal worden geleid met Christus aan het hoofd, en Zijne meest getrouwen als koningen en priesters Hem behulpzaam in het besturen daarvan.

Het volle evangelie, door de laatsten beleden, is datgene wat èn in loon èn in vergelding in den zin van straf, meerderwaardig

staat boven al de andere groepen en richtingen zoo menigvuldig vertegenwoordigd onder de vijftien-honderd-millioen menschen die den aardbodem bewonen. Dat dit evangelie hooger staat dan elke andere soort van geloofsbelijdenis komt er juist van daan door dat de wetten van den Heer in hunne volheid in dat evangelie zijn neergelegd, het plan des Heeren zijnde om de menschen volkomen zalig te maken. De belijders nu daarvan genieten, zoo zij deze voorschriften getrouw vervullen, de hoogste zegeningen, terwijl daartegenover staat dat het overtreden van de voorschriften ervan op hetzelfde oogenblik de grootste zonde is. Ware geloovigen in de Kerk van Christus die het evangelie verstaan maken zich door de overtreding van één enkel gebod, waarvan de waarde door hen wordt beseft en begrepen, oneindig veel meer schuldig dan anderen dat zouden doen wanneer zij onder de omstandigheden waaronder zij verkeerden, hetzelfde feit zouden plegen, of hetzelfde voorschrift na zouden laten op te volgen.

De Heiligen dienen er daarom wel van doordrongen te wezen dat waar hen de eer gegund is de hoogste voorschriften te hebben ontvangen, ook daaraan de hoogste verplichtingen zijn verbonden, en de zonde, beschouwd als overtreding, tegen een van de in duidelijke openbaring gegevene voorschriften van dat evangelie, grooter mag worden genoemd dan de overtredingen door anderen begaan tegen de instelling van hunne, door de menschen gemaakte godsdiensten.

ONTSLAGEN.

Van zijne werkzaamheden in het zendingsveld alhier is op 2 Febr. j.l., eervol ontslagen President Martinus Barton.

President Barton kwam aan op 9 Febr. 1912, en werd gezonden naar de Arnhemsche conferentie, met bestemming om in Apeldoorn te werken, van waar hij op 15 Juni van 't zelfde jaar verplaatst werd naar Rotterdam om de leiding van de belangrijke gemeente aldaar te aanvaarden. Na zijne plichten daar met ijver en trouw te hebben vervuld, werd hij op den 3 den April 1913 overgeplaatst naar Amsterdam om de eveneens belangrijke plaats van Conferentie-president aldaar te vervullen. Hier bleef hij werkzaam tot den datum van zijn ontslag.

Als zijn opvolger was benoemd Ouderling Hugh R. Woolley. Ongelukkigwijze echter geraakte br. Woolley tamelijk ernstig ziek in den tusschentijd, wat het noodzakelijk maakte hem op het hoofdkantoor te verplegen, redenen waarom Pres. Richards zich genoodzaakt zag, hoe noode ook, hem van dezen post te ontslaan. Zooals in dit nummer kan worden gelezen is Pres. Woolley intusschen overleden, redenen waarom pas later bekend zal worden gemaakt wie aangesteld is om Pres. Barton op te volgen.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
LE GRAND RICHARDS.

Assistent :
B. TIEMERSMA

HET WOORD VAN WIJSHEID.

(Vervolg van blz. 42)

II.

Deze zoogenaamde genotmiddelen laten echter niet na een schadelijken invloed uit te oefenen, voornamelijk op het lichamelijk welvaren van den mensch. Eene openbaring dienaangaande nu werd gegeven in 1833, toen nog geen stemme daaromtrent in die streken was verzezen, bij monde van een nog zeer jeugdigen godsdienstleeraar, die aan het hoofd stond van eene secte welke den naam droeg van zóó gedegeneerd te zijn, dat ze feitelijk viel buiten de lijnen en grenzen der beschaafted maatschappij. 't Was geen geleerde die profet Joseph Smith, wiens woord het was die houd verklaarde de dingen door hem verkondigd en eerst slechts zijne volgelingen voorgehouden als te zijn het WOORD DES HEEREN. Neen, het was slechts een eenvoudig jongeling, evenals al de profeten van God en de door Hem aangestelde leiders bijna zonder uitzondering slechts heel gewone menschen waren, maar toch, zijn woord was een machtwoord, en voorbeschikt een gevleugeld woord te worden, wat allicht in de dagen van de uiting ervan door slechts weinigen op prijs werd gesteld, maar waaruit in latere jaren zich een stroom zou ontwikkelen, sterk en machtig, die, evenals al de andere dingen van het evangelie, voorbeschikt was om eeuwig te verblijven, wanneer de hulpmiddelen der menschen, daargesteld om tot bijstand te dienen voor het bereiken van het ideale doel, reeds lang tot het verleden zullen behooren.

Behalve de dingen, opgesomd in de genoemde afdeeling van Leer en Verbonden, en aangeraden om niet te gebruiken, maakt de openbaring verder gewag van verschillende kruiden en planten die het voornaamste voedsel des levens zouden zijn. In latere tijden is door de geleerde wetenschap duidelijk aan het licht getreden dat de mensch inderdaad is aangelegd om zich met ooft en groenten hoofdzakelijk te voeden. De onderscheiden hoedanigheden, noodig voor onze stofwisseling, zijn in de heilzame vruchten en planten allen in voldoende mate aanwezig. Eiwit, vet en koolhydraten, zoo noodig tot de wederopbouwning van de gebruikte deelen van ons organisme, worden gevonden in al de opgesomde

voedzame groenten en vruchten met name genoemd in Leer en Verbonden 89. Aangetoond is, later dan het Woord van Wijsheid den volke der Heiligen als een leiddraad des levens is gegeven, dat het vleesch bij lange na niet die voedingswaarde bezit welke men het eeuwenlang heeft toegeschreven.

Het woord van God daarom is meerderwaardig boven dat van den mensch. Het maakt namelijk niet alleen melding van de dingen die vermeden zouden worden, maar eveneens doet het aanwijzing van datgene wat goed is en nuttig, en strekken kan tot opbouw en instandhouding van de gezondheid.

Beschouwen wij het Woord van Wijsheid echter slechts zoover als het in enkele beginselen ontworpen is in de openbaring, dan leggen wij getuigenis af van het feit dat de Goddelijke bedoeling met deze vingerwijzing door ons niet is begrepen geworden. De aanduidingen ons daar gegeven nemen eene grootere plaats in dan we bij oppervlakkige beschouwing denken. Niet te vergeefs heet het „Het Woord van Wijsheid.” We dienen wijsheid te gebruiken bij het bestudeeren ervan. Niet dat we angstvallig onzen weg of zouden bakenen juist langs de aangegeven grenzen, maar daarentegen dat we, in overeenstemming met onze levenspositie, ons zouden onthouden van alles wat bovendien schadelijk en nadeelig zou kunnen zijn voor ons lichamelijk en geestelijk welvaren.

Ten slotte nog één gedachte. Het is meermalen voorgekomen dat de Heiligen, langs de zoo juist aangehaalde lijnen, stiptelijk het woord van wijsheid onderhouden hebbende, toch ziek werden, ja zelfs sterven gingen, en dat men zich dan niet kon begrijpen hoe dat wel mogelijk was dewijl toch het woord des Heeren volkomen gehoorzaamd was geworden. Men vergeet daarbij dan gewoonlijk in de eerste plaats dat elkeen geroepen is eenmaal zijn leven af te leggen, en dat niemand anders dan de Heer zelven daarover het bewind voert, alsmede dat door ons niet is uit te maken of somwijlen de dood voor ons niet eene weldaad is in plaats van anderzins, en ten tweede dat het zich onthouden van de dingen in het woord van wijsheid in negatieven zin genoemd, volstrekt niet de volle toepassing is van het Goddelijk gebod, maar dat deze inzetting, evenals alle andere raadgevingen van onzen Hemelschen Vader, ten doel heeft om van opvoedende kracht te zijn, met andere woorden dat deze dingen eerst door ons zouden worden onderhouden en daarna aan onze kinderen geleerd, opdat in hen niet de neiging ontsta die, krachtens onze verwaarloosde jeugd te dien opzichte, wel in ons werd gevonden, zoodat zij, of misschien pas onze kindskinderen, door de verbetering en veredeling van het geslacht, in staat kunnen zijn ten volle de zegeningen te erlangen die de Heer terzijde heeft gezet voor het nageslacht van hen die Zijne wetten willen onderhouden.

† Ouderling HUGH R. WOOLLEY.

BIJ HET OVERLIJDEN VAN OUDERLING HUGH R. WOOLLEY.

Ouderling Hugh R. Woolley was een zoon van L. C. Woolley, en geboren te Centerville, Utah, op 7 October 1890. Hij kwam op 12 November 1911 in deze zending aan en was aangesteld om te werken in Zwolle behoorende tot de Arnheemsche conferentie, alwaar hij vijf maanden bleef, en waarvandaan hij overgeplaatst werd naar de Rotterdamsche conferentie, in welke hoofd-afdeeling hij een jaar doorbracht in de steden Middelburg en Antwerpen, waarna hij overgeplaatst werd naar Dordrecht en waar hij een groot werk deed in de leiding door hem aanvaard over die vertakking. Op den 14den Januari van dit jaar was hij geroepen om over de Amsterdamsche conferentie te presideeren, welke aanstelling hij echter niet in staat was te vervullen naar aanleiding van het feit dat hij ziek werd en eindelijk stierf, het laatste wat plaats greep omstreeks tien uur in den voormiddag van den 7den Febr. j.l.

Ouderling Woolley was over zes weken lang aan zijne kamer gebonden, gedurende den eersten tijd waarvan hij lijdende was aan zijne heup zoodat hij niet in staat was zijn been te gebruiken. Omstreeks 15 Januari werd zijn toestand meer ernstig; eerst scheen het een gevatte zware koude te zijn, wat zich later in eene hart- en nierenziekte ontwikkelde. Het was toen dat hij overgebracht werd naar het hoofdkantoor der zending te Rotterdam alwaar hij tot het uur zijns doods verbleef, en waar alles gedaan werd wat mogelijk was om hem te behouden.

Ouderling Woolley heeft een zeer goed werk in deze zending volbracht. In elk opzicht is hij een waardig vertegenwoordiger geweest van de zaak die hij voorstond, alsmede een voorbeeld voor de zendelingen waarmede hij in aanraking kwam. Hij was een man van sterke besluiten, werkzaam, bekwaam, met hooge idealen en een helder oordeel; hij was geliefd door het volk en ten zeerste door de andere Ouderlingen gerespecteerd.

Wij gevoelen dat door den dood van Ouderling Woolley de zending veel heeft verloren: de Ouderlingen een trouwe vriend wiens voorbeeld en oprechtheid nog lang voort zal blijven leven in de harten van hen die hem hebben gekend en die getuige geweest zijn van de lange periode van lijden door hem zonder morren doorgemaakt; en de Heiligen, in het bijzonder zij in wier vertakkingen hij heeft gewerkt, zullen Ouderling Woolley zich herinneren als een trouw dienstknecht des Heeren, een man wiens hart en wiens ziel zich in het werk bevond, en wiens voorbeeld een licht was voor hen allen. De brieven, kaarten en telefonische boodschappen gedurende den tijd van zijne ziekte aan het hoofdkantoor ontvangen, omtrent zijnen toestand ondervragende, en later bij zijnen dood, medegevoel toonende met hen die geroepen zijn op dezen tijd te treuren, bewijzen den algemeenen eerbied

en de goede gevoelens van de Ouderlingen en de Heiligen jegens dezen oprechten mensch.

De Ouderlingen, Heiligen en vrienden van Broeder Woolley in dezen zending, vereenigen zich in gebed tot onzen Hemelschen Vader van Wiens tegenwoordigheid alle zoete zegeningen komen welke het bemoeilijkte hart verzachten, dat Hij het hart wil aanraken van zijne ouders, broeders en zusters, en van allen hunner die omtrent dezen tijd om zijn heengaan treuren, en hen in rijken overvloed dien hemelschen troost wil schenken welke macht heeft om alle wonden te heelen, en dat zij in dit uur van beproeving troost mogen vinden in de wetenschap van het goede werk dat hij in deze zending heeft volbracht en de vele vrienden die hij zich heeft verworven gedurende zijnen arbeid in dit land. Wij gevoelen dat alles wel met hem is; dat de Heer weet wat het beste is, en dat Hij een grooter arbeidsveld voor hem moet hebben gehad aan de andere zijde, zoodat wij hebben te zeggen, «De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de naam des Heeren zij geloofd.»

Het stoffelijk overschot is gebalsemd geworden en zal naar zijn tehuis in Utah worden gezonden om daar te worden begraven. Ouderling Franklin R. Smith, een neef van den overledene, die terzelfder tijd met hem in deze zending aankwam, zal het overschot van hier naar Amerika vergezellen, en verlaat Zaterdag den 14 Febr. Rotterdam, met het stoomschip „Noorddam” van de Holland-Amerika Lijn.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij wonen sedert April J.l. in Raymond, Canada, en dewijl het hier een ring van Zion is, gevoelen wij ons zeer verblijd met het volk des Heeren vergaderd te zijn. In onze woonplaats wonen behalve de vele heiligen ook omstreeks 150 Belgische menschen die zich hier in de laatste twee jaren hebben nedergezet. Vele oprechten van hart bevinden zich onder hen. Wij hebben de gelegenheid gehad met enkelen van hun te spreken en hen onze getuigenis te geven van het evangelie. Zij bezoeken onze vergaderingen, maar kunnen nog niet voldoende Engelsch verstaan om alles te volgen. Vandaar dat wij begonnen zijn met enkele tractaten, in het Hollandsch geschreven, onder hen te verspreiden, waarvoor zij zich zeer dankbaar betoonen. Twee families zijn reeds ernstig in onderzoek en wenschen Bijbels te hebben om een en ander na te kunnen gaan. Hoog zien zij tot ons, als Mormoonsche menschen, op, en het steeds is ons streven om het door hen in ons gestelde vertrouwen waardig te blijken.

Wij geven hierbij nog gaarne onze getuigenis van het dierbare evangelie en hopen dat de broeders en zusters in het oude vaderland voorspoedig en getrouw mogen blijven in het geloof door hen omhelsd.

Raymond, Canada, prov. Alberta.

J. P. Verhagen en gezin.

DES MEESTERS SONNET.

(In een Amerikaansch blad werd onlangs aangeduid hoe het merkwaardige gebed en de treffende uitnoodiging aan het einde van Mattheus XI met verwonderlijk weinig wijziging in den vorm van een modern sonnet vallen. Dat dit ook in het Hollandsch het geval is, blijkt hieronder.)

Ik dank U Vader, Heer des hemels en der aard,
Dat Gij verborgen hebt voor de aardsche wijzen
Hetgeen den kinderkens Gij hebt geopenbaard,
Want alzoo was Uw wil, zoo hoog te prijzen!

De Vader gaf Zijn macht, Zijn alvermogen Mij,
En niemand dan de Vader kent den Zoon,
Geen dan de Zoon den Vader, of wien Hij,
De Zoon, het door Zijn godd'lijk heillicht toone.

Komt tot Mij allen gij die onder leed en smart
Gebogen zijt. Neemt op Mijn juk en van Mij leert,
Dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart;
En Gij zult vinden, zoo gij 't ernstiglijk begeert,
Onzebre zielerust, door Mijnen Geest gesticht,
Want o, Mijn juk is zacht en Mijne last is licht.

Salt Lake City, Utah.

Frank I. Kooyman.

NEEMT MEN IN UTAH HET EVANGELIE AAN?

Voor enkele dagen geleden ontvingen wij van twee van onze broederen, bij velen van de lezers van ons tijdschrift zeer goed bekend, het zijn namelijk de ouderlingen Martin Dalebout en Herman van Braak, beiden woonachtig in Ogden, een afschrift van een door hen aan hunne plaatselijke autoriteiten ingeleverd rapport, (even genoemde ouderlingen werken namelijk als „home-missionaries”, zendelingen in eigen kring) waaruit ons blijkt hoeveel niet-leden ook nog in Utah het evangelie, of den goddienst der Mormonen, in wier midden zij leven, en wier praktijken zij alle dagen in staat zijn waar te nemen, aannemen.

Door beide zendelingen werden in den loop van 1913 niet minder dan achtentwintig nieuwe leden gedoopt en bevestigd, en dat enkel in eene stad van omstreeks 60- à 70000 inwoners.

Het verslag, het formulier waarvan door de autoriteiten in den vorm van vragen is opgesteld, welke vragen dan door de „home-missionaries” worden beantwoord, vraagt aan het eind: „Hoeveel families arriveerden van Holland? Het antwoord daarop is: „vier” De volgende vraag, daarmee samenhangende is: „Gevoelen zij zich tevreden?” En daarop luidt het antwoord enkelvoudig: „ja.”

We leeren hieruit in de eerste plaats dat door de autoriteiten geregeld een onderzoek wordt ingesteld omtrent den toestand der menschen die zich onder hen vestigen, en ten tweeden dat over het geheel de menschen zich inderdaad voldaan en tevreden gevoelen die van andere landen naar Zion trekken om zich met het volk der Heiligen te vereenigen.

Wij zeggen onze broederen hartelijk dank voor hun werk onder onze zoowel als hun landgenooten gedaan en wenschen hen niet minder welgemeend des Vaders besten zegen toe op hun werk in de toekomst nog te doen. Elk woord van opbouwende versterking en getuigenis-gevende liefde van en voor het evangelie, zal blijken in de toekomst der eeuwen honderdvoudige vruchten te hebben afgeworpen.

REDACTIE.

UIT ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Van Ouderling Anton Bosch, gestationeerd te Delfzijl, prov. Groningen, ontleenen wij het volgende schrijven:

„Deze week was ik uit met tractaten en trok van plaats tot plaats. Ik had daarbij een ouderwetsche ervaring, waard om aan de vergetelheid te worden ontrukkt. Na drie uren heen, en drie terug te hebben geloopt waren de zolen van mijne schoenen in zoodanig deerniswaardigen toestand gekomen dat ik de hulp van een deskundige daaromtrent moest inroepen.

Ik ging onderweg een schoenmakerswinkel binnen en ving aan een gesprek met hem te hebben over den inhoud der tractaten die ik hem kosteloos aanbod. De man was door een en ander zoo getroffen, vooral doordat dit werk door mij en duizende anderen geheel zonder belooning werd ondernomen, dat hij, den treurigen toestand van mijn voetbeksels ziende, uit eigen beweging onmiddelijk en graag gewillig was dezelve zonder kosten te herstellen. Ofschoon slechts een zeer klein voorval werd ik hierdoor bepaald bij de voorzienende voorzorg des Heeren, die menschen verwekt om zijne dienstknechten dáár bijstand te verleenen waar zulks noodig is. Gaan wij niet altijd uit zonder buidel en zonder male, toch verwekt de Heer aan alle zijden vrienden zoo wij slechts naarstig zijn in het zoeken daarnaar.

Na den man bedankt te hebben voor zijne vriendelijkheid, hem den zegen des Heeren te hebben gewenscht, alsmede „waarde ontvangen” terug te hebben betaald in den vorm van mijne tractaten en mededeelingen, keerde ik blijmoedig huiswaarts, mijne getuigenis versterkt in het werk, het Goddelijke werk, door ons allen ondernomen.”

WIE WENSCHT ZIJNE STER TE HEBBEN INGEBONDEN,

Even als alle jaren stellen wij ook thans weder voor onze lezers de gelegenheid open hunne nummers van den vorigen jaargang te hebben ingebonden. Tot dat einde wordt een ieder die dit door onze zorgen wenscht te hebben gedaan, verzocht ze zoo spoedig mogelijk, in geregelde volgorde klaar gelegd, op te zenden naar het hoofdkantoor te Rotterdam. Natuurlijk moet dit franco geschieden. Het inbinden kost evenals alle jaren, 60 cent per exemplaar. Met ongeveer eene maand kunnen ze weer terug zijn, waarvan alsdan aankondiging zal worden gedaan.

OVERLEDEN.

Te Salt-Lake-City is overleden Hendrika Johanna Cornelia Maarleveld, geb. Göbel. Zuster Maarleveld was geboren alhier in Holland op 22 September 1883, en is op 13 Jan. overleden.

Te Rotterdam is op 22 Jan. overleden Zuster Catharina Schaap, geb. Biesters. Geboren 14 Febr. 1846 te Heerewaarden in Gelderland, was zuster Schaap op 15 Jan. 1897 gedoopt door Ouderling H. Koldewijn, en op denzelfden dag bevestigd door Ouderling B. A. Denkers.

Te Amsterdam is op 22 Dec. 1913 overleden Zuster Grietje Snijder, dochter van Gerrit en Aagje Snijder (Noorde); geboren 22 Juni 1904, was zij den 14den Sept. 1912 gedoopt door Ouderling E. F. Edmann, en den 15 den Sept. daaropvolgende bevestigd door Ouderling J. E. Everett.

Op 15 October 1913 is te Deventer overleden broeder Gradus Denekamp, geboren te Wilpe (Gelderland,) den 13den Augustus 1838. Ofschoon reeds hoogbegaafd en voor langen tijd gedoopt was broeder Denekamp tot het laatste van zijn leven een getrouw lid. Zijne bijzondere hoedanigheden verwierven niet allen de liefde van zijne medeleden, maar eveneens van de vele ongeloofigen waarmede hij in aanraking kwam.

INHOUD.

De gelijkenis van de defecte batterij	Blz. 49	Van over den Oceaan	Blz. 61
Afscheidsgroet	» 52	Des Meesters Sonnet.	» 62
Zonde	» 53	Neemt men in Utah het evangelie aan?	» 62
Ontslagen	» 56	Uit ons eigen zendingsveld	» 63
Het woord van wijsheid.	» 57	Wie wenscht zijne ster te hebben ingebonden	» 64
Bij het overlijden van Ouderling Hugh R. Woolley	» 60	Overleden.	» 64

Uitgegeven door de Nederl.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.